

ling, ikke har været henvist til noget Udvalg under dets Behandling i Folketinget, paahviler det mig paa ny at forelægge det for det høje Folketing, saaledes som det nu foreligger fra Landstingets Haand. I Landstinget er Lovforslaget, som det forlod Folketinget, undergaaet en Ændring, idet Tallet 30 er erstattet med Tallet 20, hvilket praktisk betyder, at den foreslaaede Brændselshjælp paa indtil 30 Kr., som Kommunerne bemyndigedes til at give de aldersrentenydere, er nedsat til 20 Kr. Saaledes som Forholdene har formet sig under Forhandlingerne i det høje Landsting, har jeg set mig nødt til at modtage denne Ændring, idet det, der derved kunde opnaas, var det eneste, der var Mulighed for at faa gennemført i det høje Landsting nogenlunde i Tilslutning til, hvad jeg mente maatte være det rigtige. Jeg skal derefter anbefale det høje Ting at stemme for Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger.

Holger Larsen: Den eneste Ændring, der er sket i det foreliggende Lovforslag, er, at man har nedsat Brændselshjælpen fra 30 Kr. til 20 Kr. Jeg beklager meget stærkt, at man har fundet sig foranlediget til at foretage denne Ændring. Jeg havde bedre kunnet forstaa, om man var gaaet den modsatte Vej og havde sat Brændselshjælpen op til 40 Kr. i Stedet for 30, idet Brændselspriserne stadig har været i Stigning, men jeg forstaaer udmærket godt, at det konservative Folkeparti i det andet høje Ting har maattet blive staaende ved dette efter den Stilling, det konservative Parti i Folketinget indtog ved Sagens Behandling for en Maanedes Tid siden. Hvis jeg var ond, kunde jeg give mig til at ironisere over det konservative Folkepartis Stilling, men da jeg ikke er ond, skal jeg undlade det og anbefale ærede Medlemmer at stemme for Lovforslaget i den Form, det nu har faaet.

Kragh: Det har jo behaget den højtærede Regering at udvirke Tilladelse til at opløse dette høje Ting, og Valgdagen har man fastsat. Følgen deraf er, at mange af dette Tings Medlemmer, ikke mindst af mit Partis Medlemmer, ikke kan være til Stede i Dag, fordi deres Nærværelse i deres respektive Opstillingskredse er paakrævet. Dette gælder ogsaa for mit Partis Ordfører ved Sagens Behandling forrige Gang i dette høje Ting. Det har været ham umuligt at være til Stede i Dag, og jeg skal derfor paa mit Partis Vegne tillade mig at fremsætte nogle faa Bemærkninger om det foreliggende Lovforslag.

Dette Forslag var ved Fremsættelsen i det høje Folketing fuldkommen uoplyst. Man indskrænkede sig til at meddele, at det var enslydende med Lov Nr. 286 af 6. November 1925 om Ydelse af Brændsel til Aldersrentenydere i Vinteren 1925—26. Med andre Ord, man havde ikke fundet nogen som helst Anledning til for det høje Ting at gøre Rede for, hvilken Indflydelse paa Aldersrentenydernes Forhold den øgede Kroneværdi, det ændrede Pristal og derigennem Aldersrentens Købeevne paa nærværende Tidspunkt havde faaet i Sammenligning med det, der var stillet til Aldersrentenydernes Disposition i forrige Finansaar. Man var altsaa, saaledes som Lovforslaget var forelagt, ganske ude af Stand til at faa et klart Indblik i, hvorvidt en Lovgivning af denne Art nu maatte siges at være fornøden.

Da denne Lovgivning oprindeligt fremførtes, i Samlingen 1923—24, var det en Lovgivning af absolut midlertidig Beskaffenhed. Den var først og fremmest begrundet derved, at Aldersrenteloven hævdedes at være kommet bag paa Aldersrentenyderne, saaledes at de henimod Efteraaret stod med Forventning om Brændselshjælp i Lighed med, hvad de i Almindelighed havde faaet under Alderdomsunderstøttelseslovgivningen, og dette, at der i Aldersrenteloven ikke var nogen Hjemmel for at yde denne Støtte, hævdede man vilde medføre, at et stort Antal Aldersrentenydere ikke vilde være i Stand til at skaffe sig det fornødne Brændsel. Loven blev da ogsaa, som ærede Medlemmer vil erindre, formet paa en saadan Maade, da den første Gang vedtoges i dette høje Ting, at dens Midlertidighed stærkt understregedes, og navnlig skete dette ogsaa derved, at man i denne Lov ikke gennemførte de mellemkommunale og Stats-Refusioner, som ellers er gældende paa de fleste Omraader af den sociale Lovgivning, men indskrænkede sig til en Statsrefusion indenfor en vis Grænse.

Imidlertid er der sket Ændringer paa dette Punkt ved de senere Fremsættelser af tilsvarende Lovforslag i dette høje Ting. De til Grund liggende Principper er i nogen Maade blevet ændret, man har ikke indskrænket sig til Statsrefusion, men har ogsaa gennemført en mellemkommunal Refusion. Dette begrundede jo i allerhøjeste Grad Kravet om, at der, for man skred til en Gennemførelse af en saadan Lovgivning ogsaa for indeværende Finansaar, blev givet Oplysninger, som viste, at det var begrundet, at man endnu en Gang, sam-